

Jászter Zoltán

AZ ÚJSÁGÍRÓ

ÚJSÁGÍRÁS KEZDŐKNEK, HALADÓKNAK ÉS
SZERELMESEKNEK

Jászter Zoltán

**Az újságíró. Újságírás kezdőknek,
haladóknak és szerelmeseknek**

«Издательские решения»

Zoltán J.

Az újságíró. Újságírás kezdőknek, haladóknak és szerelmeseknek / J. Zoltán — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-832777-3

Az újságírásban ma is a legvonzóbb az, hogy inkább romantikát látnak benne, mintsem művészetet azok, akik ezt az életpályát választják. És bár valóban tele van sok viszontagsággal egy újságíró élete, ez nem feltétlenül garantálja az érvénysülést. Mint minden más szakmát, ezt is tanulni kell. Hogy könnyebbé tegyük a tanulást, egy fiatalember sikertörténete tárul az olvasó elé, hogy a könyvben található leckék által segítse céljaik eléréséhez mindazokat, akik sikeres életet szeretnének élni.

ISBN 978-5-44-832777-3

© Zoltán J.

© Издательские решения

Содержание

Előszó	6
1	7
2	10
3	12
4	16
5	19
Конец ознакомительного фрагмента.	21

Az újságíró Újságírás kezdőknek, haladóknak és szerelmeseknek Jászter Zoltán

«Beszéltem én a szívemmel...»
(A Prédikátor, Biblia)

© Jászter Zoltán, 2016

© Zoltan Yaster, фотографии, 2016

ISBN 978-5-4483-2777-3

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Előszó

Ebből a könyvből megtudhatod, hogyan csinálták mások. A stratégia ugyanúgy érvényes bármely más szakmára is. Van, amikor az előre nem látható események eredményeként éppen ott vagyunk a történelem középpontjában. De biztosan egyetértesz azzal, hogy a legtöbben nem bízunk a jövőnkben a véletlenekre, és pusztán ígéretekre. Ehelyett a saját kezünkbe vesszük az életünk irányítását. Ha másoknak sikerült, meglátod neked is menni fog majd. És végre a saját életedet élheted.

Bob Clover

1

A fiatalember még mielőtt kilépett volna az ajtón, gondolatban meg akart győződni arról, hogy ott vannak-e nála azok a szükséges dolgok, pontosabban az az öt dolog, amelyek nélkül soha nem hagyja el a lakását. Előbb a nadrágja azután pedig a zakója zsebeit is megtapogatta. Még egy ing gallérigazítás a tükör előtt és rohanás kifelé. Rohanás, mert már igyekeznie kell, ahhoz hogy időben elérje a reggelit. «Reggel 6-tól 10-ig» szól a reggelit hirdető felirat az étterem vitrinjében. Szerencsére nem kell sokat futnia, mert annak az épületnek a földszintjén van az étterem, ahol ő bérel lakást a második emeleten. Már tíz óra elmúlt két perccel.

Fut le a lépcsőn, az első emeleten a korlátba kapaszkodva lendületből a következő hat lépcsőfokot át ugorja. Mialatt tovább fut lefelé, átvillan az agyán a gondolat, hogy az idő gyorsabb nála, de már rég arról ábrándozik, hogy egyszer megpróbálhatná legyőzni, és most ismét átugorja a következő pár lépcsőfokot. Majd ezután egy erős mozdulattal tovább lendíti magát lefelé. Éppen ma reggel határozta el, hogy minden napját remekművé alkotja, és megtalálja benne a rejtett kincseket. Amikor leért a lépcsőn a kijárat ajtót csak úgy rutinból bal könyökkel nyitotta, mint máskor, ha sietett.

Az utcára kilépve, elkanyarodik jobbra, majd kicsit tovább a saroknál ismét jobbra fordul. Az étterem ajtaját két kezével betolja, és már csak 14 lépés maradt hátra a pultig. Innen kezdve nem fut, hanem mintha mit sem tudna az időről, nyugodtan a pulthoz sétál az egyik szabad kiszolgálólányhoz, aki már, azóta igyekezett vizuális kapcsolatot teremteni kettejük között, amikor a srác kinyitotta maga előtt a bejárat ajtókat. A lány a pénztárgép mögül mosolyog vissza.

– Reggeli menüt szeretnék. – állt elő kérésével a fiatalember.

– Azt már lekéste. – jött a válasz fénysebességgel.

Hirtelen megváltozott a mosoly természete, a felszolgálólány arcán. A válaszában megjelent az uralkodói hangnem, és valami bosszantó, egyértelmű elutasítás is. A méd – perzsa törvény szerinti visszavonhatatlan kijelentés. A fiatalember újra próbálkozott. Nagy Sándori ambíciózussal és elszántsággal döntötte el, hogy nem adja fel harcát a reggeliért.

– Még alig múlt tíz óra. Nem lehetne kivételt tenni? Én gyakran megfordulok itt...

A lány arcán ekkor kiült az «akkor is úgy lesz, ahogy én akarom» jelmondat. Ismerős ez a tekintet, tele van vele a világ. Ezért a mi emberünk már el sem mondta, hogy az étterem fölött lakik, és naponta itt étkezik, és ami még előnyösebbé kellene, hogy tegye a helyzetét az, hogy természetesen ugyanitt issza meg a reggeli kávéját. Ez bizony nem akármilyen kapcsolat közte és az étterem között. A kávé rendszeres fogyasztása ugyanazon a helyen felér egy intim kapcsolattal. Aztán a lányra nézett, és hamar azt a következtetést vont le, hogy az ilyen típusú embereket semmivel nem lehet meggyőzni, és másik menüt kell választania, ha nem akarja elrontani ezt a napot mindjárt az elején. Csak tovább dühítené ezt a «szipirtyót».

Kicsit elszégyellte magát ezért a minősítésért, de egy másik énje, mégis helyeselte és még tetszését is adta erre a jelzőre. Úgysem tudja megváltoztatni mások gondolkodási módját, akkor meg miért bosszankodna tovább.

Amikor már majdnem lemondott a reggeli menüről, akkor odalépett egy elbűvölően bájos fiatal lány, ízléses kosztümben.

– Segíthetek? Hallottam reggelizni szeretne. Sajnos már nincs nagy választék, de azért szívesen felszolgáljuk önnek a reggelit.

Levi nem tud minden szóra odafigyelni. Az jár a fejében, hogy pontosan azért ez a lány felügyel itt a dolgokra, mert tudja a dolgát, a másik, bár idősebb még mindig csak felszolgálónő. Ez a lány bámulatos, de a jellemével még vonzóbbá tette magát. A különbség kettejük között tapintható. Az egyik kibúvókat, a másik megoldást keres, ha feladattal áll szemben.

A kedves hang és a mosoly visszatérítette a jó hangulatot a fiatalemberben. Ez nagyon fontos reggelente, amikor az ember kilép a zord világba, amely tele van «szipirtyókkal». Most mégis majd kiugrik a bőréből, hogy az alapigazságok, amelyekben annyira hisz, érvényesülnek a mindennapokban.

Amíg a reggelire várt, ismét számolgatni kezdte, megvan-e az az öt dolog, amelyek nélkül soha nem hagyja el a lakását. Biztos, hogy nem hagyott otthon valamit a nagy sietségében? Ezek közül az anyja szerint a legfontosabb a pénztárcája, hogy legyen nála elegendő pénz. Szomorú mosoly ült ki az arcára. De pillanatok alatt már arra gondolt, hogy az idő múlásával az öt dolog hatra nőtte ki magát, és, ha a nélkülözhetetlen dolgok gyarapodnának a jövőben, akkor a zakó és nadrágzszebek, már nem lesznek elegendők.

Ismét a pult mögött álló lányokat bámulta. Az járt a fejében, hogy vannak emberek, akiket úgy lehetne jellemezni, hogy «Miért, azért mert» és «Miért, azért hogy». Vagy nem is. Inkább bemutatkozásnál a nevük helyett is mondhatnák, például így:

– «Azért mert» vagyok.

– Tisztelem, «Azért hogy».

– Hallottam már önökről, végre, megértettem az önök közötti szakadék lényegét. – folytatja a beszélgetést gondolatban – Valóban nagyon különböznek egymástól.

Az előbbi mindent megmagyaráz, mindenre talál választ. A másik az neki jobban tetszik, aki a miértre nem választ, hanem megoldást keres. Az ilyen típusú ember gondol a következményekre és teljesen tisztán látja magát ennek az életnek nevezett állapotunkban. Látni magunkat, azt is jelenti, hogy megértjük azt, hogy akik ma vagyunk, és amivel rendelkezünk az a saját teremtményünk. Ez nagy kincs, ha megértjük. És nagy lépés az előrehaladásunk felé. «Csak saját magamat okolhatom a mai napért, akár jó, vagy akár rossz az.» Szeretik mondogatni az okosabbak.

Mindenki szeretne szabad lenni. Hányszor hallunk olyanokról, akik azonnal változtatnának az életükön, ha megtehetnék. Ahelyett, hogy várnának az ilyen alkalmakra, máris sokat tehetnének a saját érdekükben. A szabadságot nem csak akarni kell, a szabadságot, azt fel kell vállalni, akkor is, ha túl fiatalnak érezzük magunkat hozzá. A szabadság egyenlő a felelősségtudattal. A kérdés az, kész vagyok e változtatni az életemen, ha nem tetszik, az, ahogyan most élem azt? Már a reggelire figyel, és amiért ilyen jól alakultak a dolgok, a reggeli párbajban, nem a személyes győzelemét, hanem annak a menedzsernek az eszét ünnepli.

Ugyanitt ebben az étteremben, talán pont ennél az asztalnál ült két évvel ezelőtt is. Akkor 24 éves volt, tele akarattal. Az után, hogy befejezte az egyetemet, friss diplomásként nem látta magát a mérnöki pályán. Így arra a következtetésre jutott, hogy nem a saját életét élné tovább, hanem az apjáét, aki mindenáron azon volt, hogy a fia építészmérnök legyen. Eleinte tetszett a gondolat, hogy egyszer majd hatalmas épületek fémjelzik a tudását. Az egyetem hangulata, az persze mindent megért. Nem kellett kínlódnia a tanulás miatt sem, mert a legtöbb tantárgyat hamar megszerette, és a koleszben is megvolt minden, ami széppé és meghatározóvá teszi a diákéveket. De amikor véget ért az euforikus állapot, a diáktársak szétszéledtek mellőle, magára maradt a nagy kérdéssel: «Kinek az életét élem?».

Kinek az életét élem? Ez a kérdés kényelmetlen érzést keltett benne. Mások is éreznek így, de sokkal kevesebben néznek szembe azzal a ténnyel, ami a kérdést olyan komollyá teszi. És még kevesebben veszik a bátorságot, hogy változtassanak ezen. Sokszor évek, sőt évtizedek múlnak el így, és a soha vissza nem térő pillanatok, vagy akár az egész élet is elmegy mellettünk. «Hát én nem kérek ebből! Én széppé varázsolom az életemet!» – gondolta Levi és annyira biztos volt a dolgában, hogy fedezni sem akarta tovább az örömét. Hogy minek örült? Annak, hogy hozzáláthatott önmaga felfedezéséhez.

«Ki vagyok én valójában?»

Erre a kérdésre hamar megtalálta a választ. Elegendő volt ismét szabadjára engedni az érzelmeit és a vágyait. Ez nem pusztá álmodozás volt. Próbált visszautazni a múltba, ahol szárnyalt

a boldogságtól, a gyermekkori felszabadult énjéhez, amely nem ismert lehetetlent. Hamar úgy érezte, mintha vulkáni erők szabadulnának fel benne. Világosan kirajzolódott az életcélja, és mindaz, amit szeretne megkapni az élettől. Ezután már jobban tisztelte önmagát, és egyszer csak a barátai is észrevették, valami nagyon jó dolog történik vele az életben. Jókedvet vitt a társaságba, mindenütt, mindenki jól érezte magát. Mindez azért, mert végre a saját életét élhette.

Az apja szívesen gondoskodna tovább munkáról. Saját vállalkozásuk van Szicíliában, ahol az új családjával él. Levi inkább itt akart maradni, abban a nagyvárosban, amit már lassan nyolc éve a saját városának tekint, ahol otthonosan mozog és ihletet kap a mindennapi élethez.

Két évvel ezelőtt, mérnöki ügyességgel rajzolta meg a jövőjét. Nem akarta, hogy mások tervezzék meg helyette. Úgy akart élni, amilyennek ő képzelte azt el, az álmaiban. Amikor megszületett az ötlete, hogy mit kezd magával az elkövetkező időkben, megmagyarázhatatlan erők törtek fel belőle, és rövid időn belül, hihetetlenül gyorsan megváltoztatták az életét. Most még boldogabb volt, tele energiával. Nem tudott megnyugodni, egész énje azon volt már, hogy megvalósítsa az álmát. Ráhangolta magát a győzelemre. Ettől kezdve a gondolatai, akárcsak egy fantasztában, testet öltöttek és élni kezdtek.

2

Az óvárosnak, ennek a részén, pontosabban a piactér mögött a lejtős részen, van egy kikövezett régi utca. Az utca lejtését szarítókötelekhez lehetne hasonlítani. Műhelyek, boltok függenek rajta, mindkét oldalon, mintha ruhák lennének, amelyeket rájuk aggattak. Ezek a csodaműhelyek az utca két oldalán, már mintegy hat évszázada hirdetik itt, ezen a helyen azt, hogy az élet szép. Mesteremberek, kézművesek, kisiparosok, nemzedékről nemzedékre vallják itt ugyanazt a tényt, hogy az élet akkor szép, ha azt csináljuk benne, amit igazán szeretünk.

Levi különös érdeklődéssel figyelte, hogyan lesz az agyagból cserépedény. Órákig elnézte a fazekasmestert, amint megformálja, majd kiégeti a portékáját. És néha milyen nehezen válik meg egy-egy elkészült darabtól. De hát ez az élet rendje. Talán azzal biztatgatja magát, hogy majd jó hasznát veszik az edénynek, és ezért cserébe majd megbecsülik...

A szomszéd műhelyben porcelán tárgyakat festenek, odébb egy másikban aranyművesek, egy harmadikban bőrdíszművesek dolgoznak és így tovább. Mintha a világ mesterei összebeszéltek volna és nem utcát, hanem kis államot hoztak volna létre ebben a városban.

Az utca másik végében egy festő az óváros utcáiról és a rajta álló épületekről irgalmatlanul ügyetlen képeket fest. Levi ott nem sokáig álldogál, de azért mindig kíváncsian benéz a nagy fekete fakeretes üveglakon, hogy ott lógnak – e ugyanazok a képek, amelyek már hónapok óta vevőre várnak. Ahogy nézi őket, kényelmetlenné válik a hangulat közte és a festmények között. Mintha amazok is értenék, hogy még sokáig kell ott lógniuk a falon, annyira rondák és esztétikai érzék nélküliek.

Egyszer amint ott ácsingózott a festő műhely előtt, a hátánál megállt egy borzos, rendezetlen frizurájú, magas pocakos férfi. Levi nem találgatott, azonnal megkérdezte tőle «maga a mester?». A festő volt az. Minden gúny nélkül, inkább zavarában kérdezte meg a férfit, aki nem a képeket, hanem őt bámulta. «Mi van, ha rájött és ismeri a véleményét erről az egészlől...» Azt gondolta, hogy a festő megtudta a képektől, hogy gyakran bámészkodik itt és sokáig kémleli őket. Ezt teljesen lehetségesnek tartotta, ugyanis a festők és a vásznak közötti különleges kapcsolatokról legendákat mesélnek az emberek. Máskor igyekezett óvatosabb lenni, amikor elhaladt a műhely előtt. Ez után az élménye után azok a képek még taszítóbbá váltak a számára, és biztos volt abban, hogy a mesterrel együtt összeesküdtek ellene.

Amióta eldöntötte, hogy újságíró lesz, azóta már két év telt el. Kezdetben rengeteget írt a városról. Egyebek közt leírta az élményét a kedvenc utcájáról, és természetesen a festményekről is. Minden nagyobb újságnak elküldöztette a cikkeit. Napok, hetek, másfél, majd két teljes hónapon át folytatta az ostrom akcióját. Rendesen sortűz alá vette a lapokat. Mindenről írt, amit látott, amit tett, akikkel találkozott. Színházakról, társulatokról, mindenki által dicsért előadásokról, fotó és más kiállításokról. A stratégia bevált.

A közvélemény azt tartja, hogy minden valamire való munkahely már foglalt a szerkesztőségekben. Ez az állítás, amit szívesen terjesztenek azok, akik csak foglalják a munkahelyeket részben azért igaz is. Meg nem is. És ez minden más szakmára is éppen úgy igaz. Levit ez sem riasztotta el. Úgy érvelt, hogy az természetes, hogy minden újságnál szeretik az új anyagokat, vagyis a más szemszögből meglátott dolgokat. Ebben minden vezető újság főszerkesztője érdekelt. Azt akarta, hogy mások is, mit mások, százezrek tudjanak az élményeiről. Ami személyesen érdekelte, azt a társadalom számára is fontosnak tartotta, és eszébe sem jutott feladni az álmait mindjárt az út elején. Úgy döntött, hogy minél több újságnak küldi el az irományait, annál jobban csiszolja saját magát a mesterségben. Nem tartja időfecsérlésnek, ha közben tanulja a szakmát. Az hogy az úton van, már az is nagy élményt jelentett neki. Nem akadályt, inkább tanulási lehetőséget látott a kezdeti nehézségekben.

Egy napon végre kapott visszajelzést. Ezt máris kisebb győzelemnek nevezte, amely nagyobb győzelmek felé viszi majd később. Felkérték az egyik napilapnál írjon hetente egy rövid cikket, abban a stílusban, amit nekik küldött két hónapon keresztül. Leközltek három korábban beküldött cikkét is. Heti egy cikk, 2500 karakter. Négynapi zsebpénzt már megkeresett havonta.

Az első, de legfontosabb lépést megtette az álmai felé. Elhitte, hogy képes arra, amit szeretne csinálni az életében. Diákéveiben sokat sportolt, atlétikai versenyeken képviselte az egyetemet. Végigfutni, vagy éppen úszni és célba érni, erről szoltak a versenyek. Soha eszébe sem volt feladni azt, amit szívesen csinált. Mielőtt lefutotta, vagy le úszta a távot, vizuálisan elképzelte néhány másodperc alatt az egész pályát és gondolatban végigcsinálta. Szerette ezt a gyakorlatot, mert meglátta benne a lehetőséget a győzelemre. A feladat első részeként végiggondolta a pályát, ezután csak megismételte, de sokkal nagyobb erőbedobással a valóságban. Teljesen ott volt a sportágban, és csak egy dolog létezett, a cél.

Minden nap foglalkozik valamennyit az újságírással. Ez lehet egy szakirodalom olvasgatása, vagy éppen írogatások, a lényeg, hogy kapcsolatba legyen a szakmával. Tapasztalatból tudja, hogy a gondolatok materializálódnak, mint a sportban átélhette azelőtt, hogyan válna valósággá az életünkben. Olyan kémiai reakciókat indítanak be az agyunkban, amiktől képesek vagyunk a jelenben élni, minden figyelemelterelés nélkül. Mivel egy pillanatban csak egy dologra tudunk, összpontosítottan oda figyelni, Levi ezért maximálisan megpróbálja, kihasználja az ebben rejlő lehetőségeket.

Késedelem nélkül önképzésbe kezdett. Úgy érvelt, hogy amit mások megvalósítottak az életükben, ahhoz neki is meg van a képessége, csak a felszínre kell segíteni. Először meg kell tanulnia, mások hogyan kezdtek bele, és mitől váltak olyan profivá a mesterségükben. Minden ebben rejlik. Nem múlt el úgy nap, hogy valami újat meg nem tanult volna az újságírásról. Mindent elolvasott a témában, amiről úgy gondolta, hogy segít tökéletesíteni a tudását ebben a tárgyban. A gondolataira is vigyázott. Csak arra akart odafigyelni, ami előbbre viszi majd a célja felé, és nem hátráltatja, vagy téríti más irányba az útról, amire rálépett miután legyőzte a félelmét az ismeretlen előtt. Nem magától az ismeretlentől félt, hiszen azt nem ismeri. Ő azzal a félelemmel küzdött, amelyet akkor érzünk, ha a már ismertből egy másik útra térünk.

Ahányszor csak ír, mindig a szavak erejére gondol. Arra, hogy a tetteket, gondolatok és szavak előzik meg. Így tehát nem csak a gondolat, a szó is testet ölt. «Vannak nyelvek, amelyeken a szó, dolgot is jelent. A folyamat tapintható. Amit rólunk gondolnak mások, azt szavakba foglalják, és minden, amit azután mondanak rólunk, az tulajdonképpen meghatározza a helyzetünket a társadalomban, az életben. És mint tudjuk, a legtöbben nem hajlamosak a mások jó oldalaira összpontosítani, ehelyett a hiányosságokat könnyebben meglátják, sőt vannak, akik keresik másokban, meg is találják és akkor a másokról kimondott szó már fegyverré válik a kezükben. Könnyű elkövetni ezt a nagy ostobaságot, ha nem vigyázunk.

«Ha valakiről hallunk a híradásban, hogy gyilkosságot követett el, akkor legtöbben azt mondjuk: «hogy tehetett ilyet?». Pedig sokan csak azért nem követnek el gaztettet, mert félnek az igazságszolgáltatástól, ami utoléri őket. Vagy nem? Olyan ez, mint annak a fiatalembernek a tette, aki fejbe lőtte magát, és nem halt meg. A golyó az agyát nem sértette meg, így életben maradt. Kockázatos lenne megismételni a tettet és úgy következtetni, hogy hátha nekünk is sikerül életben maradnunk, csak azért mert ő nem halt meg. Legtöbben félnek a büntetéstől, és nem azért nem ölnek, mert erkölcsösek.

Milyen gyakran kívánjuk mi emberek egymás halálát. Ha biztosak lennénk abban, hogy senki nem büntet meg majd érte, hanem még talán helyeslik is, akkor szörnyekké válnánk. Vagy pedig áldozattá.» Levi sokszor úgy aludt el olvasás, vagy írás közben, mint ezen az estén is.

3

Minden szerző szereti öntömjénezní magát. Dicsőségre, meg hírnévre is vágyik. A mi hősünk sem kivétel ez alól. Legkevesebb annyit szeretne, hogy mindenki elolvassa a jegyzeteit és a legnézettebb állami és kereskedelmi tv csatornákon beolvassák őket és persze a rádióban. Amikor forgalmi dugóba kényszerülnek, az emberek az autójukban csak ezt hallhassák.

Két hónappal az után, hogy megjelentek az első írásai, elhatározta, hogy segít munkát találni azoknak, akik nehezen találják meg azt, amit igazán szeretnének csinálni az életükben. Próbált anyagot összegyűjteni, majd publikált is a témában, de úgy érezte ennél többet is tehet. Legfőbb célja ugyanis az volt, hogy ne munkát, hanem az álmaikhoz visszavezető utat segítsen megtalálni másoknak. Akkor már volt egy kevés tapasztalata az írásban, bár még többnyire csak elméletben értette a hivatása lényegét, de végre egy igazi szerkesztőségben dolgozhatott. Rovatvezetést ajánlottak neki, mert ahogyan azt korábban feltételezte, minden újság vezetőségének érdeke, hogy új írásokkal frissítsék és így időről időre tovább lendítsék az újságjukat. Csak éppen erről, nem raknak ki hirdetést sehol. Miért? Talán azt a benyomást szeretnék kelteni az olvasókban, hogy náluk minden rendben van. De a valóság az sokkal nyomorúságosabb, és a szerkesztőségeknek minden nap meg kell küzdeniük a létfenntartásukért.

A napilap hetente kétszer közölte le az írásait. A város tele volt témákkal. Ezt nem mindenki látta meg, főleg nem az ő kollégái, mert azok közül a legtöbben szenzációs dolgok után hajhásztak. A jobbnál jobb anyagok viszont ott heverték a lábaik alatt, csak le kellett hajolniuk értük. Igen, le kellett hajolni értük, és erre csak egy kezdő, nem mások ízlése formálta fiatal újságíró képes. Minderről, ami őt lelkesítette, arról írt. Hamarosan, pedig átvitte a gyakorlatba a tervét, hogy mások is élvezhessék végre az életüket, és mondjanak határozott nemet a haszontalan elfoglaltságoknak.

Levi nem vesztegette az idejét. Nem várta meg, míg megtanul mindent a szakmáról és az életről. Elhatározta hát, hogy nem lenne etikusan öltözött kézzel nézni mások sikerét, míg a saját élete észrevétlenül elillan mellette. Nem akart örök fogyasztóvá válni, akinek mások adják el a termékeiket, bármiről legyen is szó. Ezért azonnal megrajzolta a térképet, amelyen bár nem kis akadályok gördülnek az utazó elé, de legalább visszavezeti a személyt önmagához, és ha az ember bátran az útra lép, végre nem mások, hanem a saját életét éli majd.

Hetente egy alkalommal egy pincehelyiségben előadást tartott fiatal pályakezdőknek. Néhány szék, egy ócska asztal és egy iskola tábla volt a berendezés. A helyiségben kitűnőnek csak a világítást lehetett nevezni. A fény pótolt minden más hiányosságot, ezért vidámnak látta ezt a helyet. Olcsó volt a terem bérlete és első alkalommal hatan jöttek el az előadásra. A szerkesztőségben nem tudott senki semmit a tervéről. Nem is volt erre szükség, ugyanis csak gúnnyal és hitetlenkedve néznének a dologra, ez pedig negatív hatással lenne rá. Talán le is törné, és elkedvetlenítené attól, hogy véghezvigye a tervét. Levi nemcsak ebben a dologban volt óvatos, más foglalatosságait sem mondta el másoknak, addig, amíg meg nem valósította azokat. Az első előadás témáját három másik újságban hirdette meg. Ott tanfolyamnak nevezte. Fiatalokat célt meg a hirdetéssel, akiknek nem csak tetszik az írás, hanem, akik komolyan szeretnének újságírással foglalkozni.

Levi természetből érzett rá az újságírás egyik alapvető lényegére, és pedig arra, hogy: A TÉMA LEGYEN EREDETI. Ez volta az első előadás fő gondolat menete. Amikor néhány szót váltott a jelenlévőkkel, odament az asztalhoz, üdvözölte őket, helyet kínált mindenkinek, majd jött a bemutatkozás. Akik eljöttek az a hat ember, különböző korúak voltak. Az egyikük a második sorban, jobb oldalon, egy gimnazista srác. A többiekhez képest ő a legfiatalabb. Felemelte a karját, és kérdést tett fel.

– Igaz, hogy az első előadás ingyenes? Semmi nem változott, minden maradt, úgy ahogy az a hirdetésben le volt írva?

– Igen. – Szólt vissza Levi, majd a sráca nézve folytatta. – Sőt, gimnazistáknak a második és a harmadik is ingyen lesz.

A teremben nevetés tört ki. Ettől a fiú arca felvidult. Olyan kényelmesen bele süppedt a székébe, amely az egyetlen bőrhuzatos forgószék a teremben, mintha mindig itt akarna maradni. Levi mosolygott és arra gondolt, hogy legközelebb egy egész gimnáziumot, kell majd befogadnia a pinchelyiségnek.

A jelenlévők között volt olyan is, aki a művészeti főiskola elvégzése után most négy évvel később, szupermarketben, áru kirakóként dolgozik, és már nagyon szeretne váltani valami jobbra az életében. Egy lány elhozta a barátját, akit láthatóan az egész nem érdekelt, és csak azért jött, mert amúgy nem tudott volna mit kezdeni magával otthon. Állandóan együtt vannak. Eljött még egy anyuka a kisfiával. Így együtt egy egész bájos kis társaság jött össze. Hogy hányan lesznek majd közülük újságírók? A történet nem erről szól. Levi belekezdett az előadásba.

– Minden újságíró igyekszik eredetivé és érdekessé tenni az írását. Sokaknál idővel a lelkesedés lelanyhul és amint az olvasók ezt megérzik, eltávolodnak a szerzőtől, akármilyen nagy nevet viseljen is.

Levi diákéveiben nagyon megkedvelte Voltaire-t. Talán azért is, mert bátran leleplezte azokat, akik évszázadokon át erőszakkal, önkényesen uralkodtak az emberi elmén, akik minden kérdésre, kételkedésre, józan ellenérvekre a Bastille-t használták nevelési eszközül. Voltaire soha nem hátrált meg a gáncsoktól és önmagától. Levi mindig könnyen és lelkesedéssel beszélt róla, ahogyan ez alkalommal is. Voltaire mindig tanít, és Levi szívesen beleszólt szavait a mondanivalójába. A szavaiból kitűnt, hogy csodálja azt az embert. Az életét, na és az elszántságát abban, ahogyan küzdött az elveiért, nem kímélve fáradságot, szükségét, ha az ügy azt megkívánta, vagy a gyakori utazásokat, amit a Nagy Ember nem fényűzésből, hanem sokszor elkötelezettségből, vagy kényszerből tett meg.

A fiatalember szerette megosztani másokkal azt, amit maga is megszeretett, és amiről úgy érezte, hogy másoknak is hallaniuk kell. Kedvenc történetei közé tartozott az, amikor egyszer Voltaire ebéden vett részt és ékesszólásával lenyűgözte a hallgatóit. Egy Rohan nevű lovag, aki szintén részt vett az ebéden, hangosan megkérdezte «Ki az a fiatalember, aki olyan hangosan beszél?». A válasz nem váratott magára sokat. Voltaire tisztában volt a saját tudásával, értékrendjével. Neki nem volt jogcíme, rangja, de éles elméjével többre vitte, mint bárki más a Francia birodalomban. «Nagyuram – felelte gyorsan Voltaire —, olyan ember, aki nem visel nagy nevet, de tiszteletet szerez a nevének.» Egy lovagnak nem válaszolhatott így senki. Ezt bűnnek számították be. Az a «tiszteletreméltó» úri ember összeszedett valami csöcseléket és megverte azt, aki a tudásával szerzett nevet magának. Állítólagos szemtanúk szerint a fejét nem bántották, mert ahogyan azt később elmesélték, biztosak voltak benne, hogy ebből a fejből még valami jó dolog jöhet ki.

– Hölgyeim és uraim. Ma sincs ez másképp. A nevüket ma is sokan vagy öröklik, vagy ismerősök jóátállása által szerzik meg. És akárcsak Voltaire idejében, éppen az ilyen «úri emberek» nem nézik jó szemmel azokat, akik hisznek az álmaikban. Ugyan ki ne tudná azt, milyen nehezen fogadják be azokat, akik újak valamilyen szakmában. Azt mondják, hogy Voltaire irigyelte az állatokat, amiért azok nem tudják, mit beszélnek róluk mások. A mi korunkban is pontosan erre van szüksége mindenkinek, aki el akarja érni a célját. Fogadjanak meg tőlem egy baráti tanácsot. Ne reagáljanak érzékenyen arra, amit mások mondanak magukról.

Az újságírónak mindig valami újat kell közölnie. Érdekeset, váratlant, meglepőt. Az eredeti anyagért meg kell dolgozni. De ne aggódjanak túlságosan, idővel belejön az ember és bár egyre több az ismeret és még több az információ áradat, az élet gyorsan változó körülményeinek köszönhetően, éppen ezért állandóan van mit hírül adni az újságoknak.

Eszembe jutott egy bölcs mondás, amit egy argentin öregúrtól, régi ismerősömtől hallottam. Valahogy így hangzik: «ha az, amiről írsz, téged nem hoz tűzbe, akkor azonnal írd át, vagy inkább

dobd a tűzbe». Az írásnak, a lelkesedés a kulcsa. Ha tehát azt akarjuk, hogy eredeti legyen a cikk, amit a főszerkesztő asztalára leteszünk, ahhoz időre és sok erőfeszítésre van szükségünk.

Az előadó egy történetre hívta fel a hallgatók figyelmét. Egy kezdő újságíróról beszélt nekik, aki elhatározta gyalog fog munkába járni, nem pedig autóbusszal. Hogy ez egészséges? Naná hogy az. Csakhogy a történetben szereplő fiatalember ebben még több lehetőséget látott. Témákat, amelyekről majd írhat. Néhány utcán, amelyen áthaladt javításokat végeztek. Az elviselhetetlen zaj és a felfordulás hetekig pokollá változtatta az ott lakók mindennapjait. Neki, mint újságírónak, csak némi részvétnyilvánítást kellett sugallnia az ott élők iránt a cikkben, és máris elnyerte az olvasók szimpátiáját. Ahogy járta az utcákat, látta, hogy új boltok nyíltak meg, másokat meg végleg bezártak. Az utcák meg amúgy is tele vannak kutyaürülékekkel. Tehát lépten-nyomon van miről írni.

Reggelente az aluljárókban hontalanok fogyasztották a kávéjukat, és a falfirkák, meg a graffitik, amelyeket odalent látott, talán hetente változtak, vagy gyarapodtak. Máskor más útvonalat választott. Nem félt más utcákon járni, a hosszabb távoktól nem riadt vissza, még akkor, sem ha munkába menet nem éppen azok látszottak logikus választásnak. Ehhez néha csak korábban kellett felkelnie.

Legtöbbünkkel az a baj, hogy félünk az ismeretlentől. – folytatta Levi. Szeretjük a megszokott dogákat. «Már úgy hozzászoktam, HA NEM EZT CSINÁLNÁM, belehalnék» – ehhez hasonló hazugságokat mondogatunk másoknak, akár még a hitvesi ágyon is. Ami a legfájóbb sokszor magunknak is szívesen hazudunk, csakhogy ne kelljen ott hagyni a kényelmünket. Milyen szívesen bólogatnak mások, amikor hallják tőlünk, hogy életünk végéig semmi érdemesre méltót, amitől igazán boldogok lehetnénk, nem csinálunk. Most már nyugodtak lehetnek a «barátaink». Bután bedőlünk azoknak, akik mindig áldatlan helyzetben szeretnének látni minket.

A legtöbbben közülünk jól kezdenek az életük elején, amikor a bátorság a vakmerőség legyőzi a sikertelenségtől való félelmet. Ehhez az érzéshez kell visszatalálnunk! Ezt az erőt kell felkutatni önmagunkban, és azután, engedni kell, hogy vezessen minket.

A kíváncsiság elengedhetetlen tulajdonság, ha az újságírást választottad. És a «miért?», igen a «miért?» a jó kérdés ebben a szakmában. Ha beszélgetünk valakivel, mondjuk egy barátunkkal, egy idegennel, vagy bárki mással, de csináljunk bármit is, például, meglátunk az utcán valamit. Legyen mindig ott az a kérdés, hogy: miért?

Amit tanulsz az újságírásról, azonnal alkalmazd. Az előbb felhozott példát folytatva a pályakezdő fiatal nem dőlt hátra elégedetten, és nem elégedett meg az ismerettel, az elméleti résszel. Ő azonnal kipróbálta a javaslatokat.

Az egyik reggelen munkába menet egy vörösre festett épületet látott és az járt a fejében, hogy: «Miért pont vörös színű?». Körbenézett és próbálta kideríteni az összefüggéseket. Ebben az utcában, de a környéken sehol sem talált hasonló épületet, mármint ami a stílusát, és a színét illeti. Bár már rendelkezett építészmérnöki diplomával, sokszor nem volt könnyű megtalálni a választ hasonló témában a miértre.

A következő napokban megpróbálta kideríteni először a ház tulajdonosának a nevét, és ha lehet a munkahelyét is. Miután ez sikerült elment addig a dologban, hogy megtudta ki adta az építkezési engedélyt erre a belvárosi építkezésre. Egy ilyen kerületben, mint ez, inkább rekonstrukciós munkálatokat végeznek, mintsem újabb házakat építenének. Talán a történelem iránti tiszteletből tesznek így, vagy az is lehet, hogy az ott élők érzéseit veszik figyelembe?

Bizony nagy port kavart, amikor címdalonn lehozták, hogy, olvasom: «... a polgármester veje az, aki építtette a „vörös házat“, és eredetileg azt tervezte, hogy feleségével ott alapítanak majd családot. Közben megváltoztak a tervek. Pontosabban akkor, amikor a városi tanács úgy döntött, hogy az egyik parkban elad néhány hektár területnyi földet, és a bevételből feltölti valamennyire a város költségvetését. Az ötletért cserében a polgármester vejének, aki mint városi képviselő indítványozta ezt a bevételi lehetőséget, néhány tehetős üzletember „jutalomdíjat ítél

meg“ a fantasztikus lehetőségért. Ezért a jó ötletért, amit a városatyák két tartózkodó képviselő jelenlétében megszavaztak, hangsúlyozom a városunk érdekében, pontosan kitelt egy másik ház építkezési ára, csak most már nem a belvárosban, ahol minden nap valamit javítanak, és a szegénység miatt egyre nehezebb rendbe tartani az utcákat, hanem egy sokkal kellemesebb parkosított környezetben. És találják ki, kik a szomszédok az új környéken?» Ezzel nem ért véget a történet. A szerző odaírta a cikk végére: «Folyt. köv.»

Levi a jelenlévők arcát kémlelte. Mindenki figyelt, még az a srác is, aki csak úgy unalmából kísértette el a barátnőjét. Csak a kis srác aludt már az anyuka mellett, aki viszont végig szorgalmasan jegyzetelt. Azt is látta, hogy senkinek sejtelve sincs arról, hogy végig önmagáról, első újságírói élményeiről beszélt. Egyre az járt a fejében, hogy ez most valóság, vagy képzelődik. Mi az? Ezek nem olvasnak újságot? Vagy éppen azt a bizonyos napilapot nem veszik meg, ahol ő dolgozik. Őt különböző háttérű hallgató, és senki arcimimikáján nem látja azt, hogy ismerték volna ezt a leleplező, neki annyira fontos címdalra leközölt tényt. Ráadásul a választási kampány időszakában hozta le az újság, és a polgármester kénytelen volt visszalépni. Levi szétnézett a teremben.

– Ha megfigyelték, és látom, jól figyelnek, mindez azzal kezdődött, hogy az emberünket furdalta a kíváncsiság, hogy az a ház, *miért* ott áll, ahol egyáltalán nem illik bele a környezetbe. És *miért* pont vörös.

Amikor a kíváncsiságról beszélünk, az újságírónak persze tudni kell a mértéket, hiszen itt is vannak szabályok, amit mi újságírói etikának hívunk, és nem lenne szabad felelőtlenül átlépni az erkölcsi határokat. Sajnos ez egyre kevesebbet érdekel, pedig segítene megőrizni a hitelét és az eleganciáját, ennek az izgalmas mesterségnek.

– Köszönöm a figyelmüket. Ennyi volt mára.

Mindenki oda ment hozzá, hogy elköszönjön tőle. A kis srác nehezen ébredt. Az anyuka felvette az ölébe és máris elrohant vele.

4

A következő nap nagyobb részét Levi a szerkesztőségben töltötte. Nem tudta leplezni az érzéseit. A kollégái persze azzal cukkolták, hogy biztosan van valakije azért ennyire boldog. De, nem mindenki gondolta így. Egyikük egész nap figyelte, és délután hangosan megjegyezte, ha lány lenne a dologban, akkor a telefont le sem tenné, de egész nap még csak chatelni sem látta senkivel a neten. Akkor ismét valami szenzációs témát talált, kezdték egymás közt suttogni a többiek. Pedig ő csak a következő héten tartandó előadásának a vázlatára gondolt egész nap, és a tegnap esti sikeres kezdésre, amit ma, munka után fog megünnepelni.

Úgy tervezi, este színházba megy és az előadás után beül majd valahová egy italra. Mégiscsak megérdemli az ünneplést. A sikereket, ha még nem is nagyok, vagy szerintünk nem jelentősek, akkor is meg kell ünnepelni. A nagyobb sikerek mindenképp megjönnek, csak minden életerőnket az elérésükre kell összpontosítani.

Ma úgy érzi mindent képes elérni, amiről csak álmodik, és nem ismer lehetetlent. Meg van róla győződve, hogy határokat szabni önmagunknak bűn! És nem helyes gátolni azt, amit kaptunk, az egyéniségünket, abban, hogy kifejlődjön azzá, ami az eredeti rendelkezése. Ha, határokat állítunk fel önmagunk előtt, úgy érvelve nem vagyunk többre képesek, mint amit most teszünk, akkor a saját magunk ellenségei vagyunk. Mert mindenki sokkal többre képes annál, mint, amit megtesz.

Nem kellene szándékosan késleltetni az álmaink valóra váltását, megfosztva magunkat az örömtől, amit abban a foglalatosságban lelünk, amit igazán tenni szeretnénk a mindennapokban.

Levi első lépése az álmai felé az volt, amikor megpróbált a gondolataiban rendet rakni. Arra volt szüksége, hogy pontosan meghatározza, mit szeretne csinálni az életében. Aztán amikor megfogalmazta, azonnal papírra vetette, hogy naponta láthassa, és következtetéseket vonjon le. Mintha csak egy nagyon forgalmas úton egy másik autót követne, és nem szeretné szem elől téveszteni azt.

Úgy tartják, hogy a leírt szavaknak nagy hatása van a tudatalattira. Egy próbálkozást megér. Leírni a célunkat, annyi, mint látni hova tartunk. Sokat segít neki az előrehaladásában Alberts Camus példája. Nem azért, mert francia író, mint Voltaire, és még csak azért sem, mert Camus Nobel díjat kapott. Nem. Ennek a kapcsolatnak sokkal mélyebb gyökerei vannak. Erről soha senkivel nem beszélt. Szerinte árusítás lenne, és semmi kedve megsérteni azt, akit annyira tisztel és szeret.

Az egyik régi újságból ollóval szépen óvatosan kivágta Camus fényképét, és a jegyzetfüzetébe ragasztotta. Ahogy befejezte és eltakarította a fölösleges papírdarabkákat, farkasszemet néztek egymással. Az, ott a fényképen, erősebbnek bizonyult. Aztán próbálta utánozni, azt is, ahogyan az író kinéz rá. Elképzelte és átvette a mozdulatait, többek között az író járását. Bár soha nem látta, idővel egész szépen sikerült utánoznia mintaképét. Hamar észrevette milyen mágikus ereje van mindannak, amit eddig végigcsinált. A meghatározott cél, az írott betűk, a fénykép és a mozdulatok, varázslatos erővel hatottak rá.

Megnézte az interneten az aznap esti színházi kínálatot. Végül választott. L'Orchestre, Jean Anouilh. Ritkán jár ebben a kerületben, ahol a darabot játsszák. Még soha nem volt itt színházban, ezért minden érdekelte, az épület, a repertoár, a személyzet, a színészek arcképei, amelyek rendezetten lógtak a falon.

Előbb azt próbálta meghatározni, mi alapján függesztik sorba őket. Kor, vagy szerepek ürügyén? Mindegy. Az egyik arckép előtt sokáig álldogált. A színész már nem él, csak a nézők emlékezetében létezik tovább. Bár szereti, mégis furcsa szakmának tartja a színészkedést. Hirtelen megszólalt a csengő, amely lassan betereli a vendégeket a nézőtérre. Amikor a pénztárnál átvette

a belépőjegyét útbaigazítást kért, hogy hol találja meg a színház stúdiótermét, ahol a ma esti játék lesz. Ehhez ismét ki kellett mennie az utcára.

A színházépület hátánál már kigyózott a sor a vészkijárat feliratú ajtóhoz, amely a kis színpadhoz vezetett. Nem közvetlenül, mert a játéktér az a második emeleten volt. Miközben felfelé mentek a lépcsőn sokan lemaradtak, vagy meg-meg álltak azok közül, akik hamarabb érkeztek, ezért könnyen talált jó ülőhelyet a nézőtéren, ami ma inkább kávézóra hasonlított. Székek és kisebb kerekasztalok mindenfelé. Az egyik asztalnál helyet foglalt. Amikor már a terem megtelt, az ültető néni át akarta invitálni egy másik asztalhoz, úgy érvelve, hogy ő úgyis egyedül van, itt pedig helyet foglalhatna az az ifjú pár, akit a gondjaiba vett, és akik mint a bárányok követték a nénit az asztalához. Egy határozott nem után, békén hagyták Levit. Két színész, pincért alakítva máris rendeléseket vett fel az asztaloknál. Amikor odaért az egyik hozzá, megkérte, «hozzon egy kávé, persze cukor nélkül, ha a darab konstrukciójába befér». Itt mindent lehet. Ez színház. – válaszolta a «pincér».

A lámpákat lassan eloltották, egy pillanatra teljesen sötét lett a teremben. Az előadás elkezdődött. Ezzel egy időben, gyors mozdulattal egy fiatal lány foglalt helyet Levi asztalánál. Körülbelül 21 éves lehetett. Vörösre festett frizurát viselt. Könnyű blúz és farmernadrág volt rajta. Levinek máris szimpatikus volt a lány. Ő zakóban és ingben volt, mint máskor, na meg farmernadrágban. «Valamennyire máris összeillünk» – gondolta.

A lány kivett a táskájából egy kis füzetet és egy golyóstollat, majd az asztalra rakta. Levi közben megkapta a kávéját. A lánynak is szeretett volna rendelni valamit, de a «pincér» szólt, hogy már nem lehet. Nagyon stílusosnak találta azt, ahogyan az asztalához jött ez a lány, majd ahogy kirakta a munkaeszközét az asztalra. Nem bírta tovább szó nélkül.

– Gratulálok, nagyon stílusos. – szólt oda a Levi az asztaltársának.

– Ja, ez. – válaszolt a lány, előbb az asztalon lévő tárgyakra, majd Levire nézett.

– Nemcsak ez, már az is, ahogyan bejött. – mondta Levi.

– Az ültető néni szólt, hogy van elől egy hely. «Ott amellet a makacs úr mellett».

– Na, ne már. És mindezek után ide jött? – folytatta Levi. Nem zavarta, hogy az előadás már megkezdődött, és a színészek minden igyekezetükkel azon vannak, hogy a nézők szívébe belopják magukat.

– Mit csinált? – kérdezte a lány. De már nem hangozhatott el a válasz, mert a szomszéd asztaloknál ülők kérték őket, hogy nemuljanak már el.

Az előadás így nekik is megkezdődött. Öt perc múlva a lány írt valamit a füzetébe, amit a keresztbe rakott lábain tartott jobb kezével. Bal keze az asztalon feküdt. Az írást megismételte többször az első felvonás alatt. Levi ezután már a színészek szemében és játékában is a lányt kereste. Szerencséjére azok bejátszották az egész teret, beleértve azt a részt is, ahol a nézők ültek, ezért nem kellett álcáznia, ha néha egy pillantást akart vetni a lányra.

Szerette a nézését a lánynak, ahogyan az a szemeivel követi a játékot. A lány szeméből visszacsillámló hatalmas színházi lámpák eszébe juttatták az aranyművest abból az utcából, amelyiket annyira szeret, és ahová szívesen eljár, és ahol órákig bámulja a mestereket munkaközben. Olyan szépek a szemei, gondolta, mintha foglalatba lennének elhelyezve. Két drágakő. Miközben bámulta a lányt, mentol és gyümölcs ízű cukorkát vett elő a zakója zsebéből. Vette a cukorkák egyikét, amit a sötét teremben csak úgy találomra kiválasztott és odanyújtotta a lánynak. A keze majdnem a lány kezéhez ért. Az meg máris csörtetni kezdett, és kicsomagolta. A szomszédok már megint pisseztek és mormoltak valamit az orruk alatt. Mit sem törődve mindezzel, a lány folytatta. A tekintetéből látható volt, hogy örült a váratlan ajándéknak.

A szünetben összehaverkodtak. Laura, így hívják a lányt. Turisztikai főiskolán tanul, ahol az évfolyamán azt a feladatot kapták a diákok, hogy mutassák be a várost.

– A város lelkét nem ismered meg az utcán, sem a szállodában. Ahhoz legkevesebb be kell menned néhány színházba, vagy kocsmába. És te? – folytatta a lány.

Levi szívesen hallgatta volna tovább a lányt. De az a harmadik csengő, meg az ültető néni, aki már talán el is felejtette Levi arcát, vagy inkább a kora és tapasztalata lévén megbékélt vele, kedvesen ismét a színészekre terelték a vendégek figyelmét. Laura őszinte megjegyzései a színdarabról nagy benyomást keltettek Leviben. A lány, elmondta például, hogy látta már más társulat előadásában ezt a darabot, és pont az hiányzik belőle, ami szerint ott megvolt.

Nem túl sok férőhelyes ez a terem. Összesen úgy ötvenen hatvanan lehetnek. Milyen más lenne az, ha itt tartaná a tanfolyamot. Levi elképzelte, hol állna, és hova ültetné a hallgatókat. Biztosan nem tudná megfizetni az árát egy ilyen teremnek. Az egyik reflektor lámpa kiégett. Még pukkant is. Mintha jelezte volna, nem kell már sokat szenvedniük a nézőknek. Amikor véget ért az előadás, a nézők egy része amint lehetett kifelé tódult a teremből. A lány nem sietett. Beszélgetést kezdeményezett.

– Máris többet tudsz rólam, mint az apám, aki 6 évesen ott hagyott az anyámmal. Te is mondhattál volna magadról egy s mást a szünetben. Míg leérünk a lépcsőn, valamit bepótolhatsz a mulasztásodból.

– Tudod, én ma ünnepelek. És ha kedved van, elmondom neked az okát. – mondta Levi.

A lány mintha erre a mondatra várt volna. Hirtelen hátra fordul és felnézett Levire, aki egy lépcsőfokkal feljebb állt nála és azt mondta:

– Tudok egy nagyon jó helyet. Nincs túl messze. Beülhetnénk oda.

Levi öröméhez pont ez hiányzott, és tessék, ezt is megkapta.

5

Már csak néhány szék volt szabad a teremben. És a jelenlévők között nem gimnazisták voltak többségükben, ahogyan azt Levi korábban feltételezte. A gimnazista fiú el sem jött. Viszont érdekesnek találta, hogy eljött az a srác, aki a múltkor a barátnőjét kísérte el az első előadásra. Odament Levihez és azt mondta szeretne a továbbiakban is részt venni a tanfolyamon. A barátnője ma nem tudott eljönni, de ő semmiképpen nem akarta elmulasztani a mai alkalmat. Szerinte, ha valamit meg akarunk tanulni, akkor azt nem szabad félvállról venni, csak teljes odaadással lehet elérni a céljainkat. Levi helyeselte, a srác hozzáállását a tanuláshoz, és arra gondolt, hogy neki mindent meg kell majd tennie, a hallgatók érdekében, hogy azok ne csalódjanak abban, ami az előadások hatásosságát illeti. Az anyuka ma szintén egyedül jött, a kisfia nélkül. Levi úgy üdvözölte a jelenlévők egy részét, mint régi ismerősöket. Nem is leplezte az örömét, amikor meglátta őket. Megkérdezte minden rendben van – e velük és bemutatta őket az újaknak, akiktől rövid bemutatkozást kért. Már csak ketten maradtak hátra ahhoz, hogy elmondják kik ők, amikor a terembe belépett Laura. Hogy ne keltsen feltűnést, és ne mutasson tiszteletlenséget a jelenlévők iránt, amiért elkésett lábujjhegyén lépkedett. Az első szabad székre, amelyik az útjába esett máris letelepedett. Levi nem lepődött meg, hogy ő is eljött, de a gondolatai már nem a bemutatkozásokra összpontosítottak. Ez nem tiszteletlenség volt részéről, inkább hiányosság.

A gondolatainkat tudni kell megzabolázni. Az összpontosítást azt tanulni, és életünk végéig tudatosan gyakorolni kell.

Levi próbált az előadásának az első mondataira koncentrálni. És mivel ő már ismeri Laurát, természetesnek vette a jelenlétét. Ezért fel sem kérte, hogy a lány bemutatkozhasson. Valaki mulasztásnak számítaná be, de Laura inkább örült, hogy nem kell magáról beszélnie.

– Van önök között, aki vidékről költözött ebbe a városba? – mivel senki nem emelte fel a kezét, és nem adott más jelet sem, a következőket mondta. – Örüljenek, hogy a szüleik nagyvárosban, hozták világra önöket. – mindenki nevetett. – Lehet az itt jelenlévők között van, aki nem a fővárosban, de legalább olyan városban született, amelyik több százezer lakosú. Képzeli el, mi lenne magukkal akkor, ha ez nem így történik. Mindenki a környezetükben hitetlenkedne abban, amit mi az álmainknak tekintünk.

«Újságíró szeretnék lenni». «Micsoda? Elment az eszed. Az nem neked való.» Sőt, talán még a szüleink is gúnyos megjegyzéseket tennének, mert szerintük túl nagyra tettük a mércét. És mindez, azért mert máshoz van tehetségünk, mint amit a környezetünk megszokott. Ha nem ellenkezünk velük, akkor mindenki tisztelni fog majd minket, és megnyugodnak rajtunk körül a jóakaróink, mert el hisszük nekik azt, hogy «a mi érdekünkben cselekedtek». Pedig szabadnak születünk mindannyian, és természetes, ha azok szeretnék lenni, akik ott legbelül vagyunk.

Persze hogy szeretjük a szülőhelyünket. Ez tény és senki nem vitatja. Ki ne szeretné az otthonát, hiszen ott igazán szabadon mozgunk, barátkozunk és éljük a mindennapi életünket. De egy napon azt kérdezed majd magadtól, mi a célom az életemmel? És ha meghatároztad, mert ez az egyik legfontosabb lépés az álmaid felé, akkor hinned kell abban, hogy képes vagy elérni a célodat.

Szeretném, ha megértenének egy fontos tényt. Ahhoz, hogy realizálni tudjuk az álmainkat, ahhoz ott kell lennünk, ahol az megvalósítható. Vegyük például a színházakat. Ha nem törődnek bele a sorsukba és nemcsak a létük fontos, akkor azon fognak igyekezni, hogy a társulat nagyot alkosson és sikeresen működjön. Ehhez fontos, hogy nagy írók műveiből válasszanak darabokat a repertoárba. Nagy író lehet kezdő is, ha sikerül a közönséget megérintenie a mondanivalójával. Ugyanez igaz a te életedre is. Nagyot csak nagy dolgokkal lehetséges elérni. Mondhatnánk úgy is, hogy ne félj nagyot álmodni.

A kis városokban általában egy két, hetilap működik. Na, jó, vannak kivételek. De kérdem én mi az esélye annak, hogy megjelentetik majd a cikkeit egy kezdő újságírónak? Nagyon kevés

és ennek több oka is van. Az egyik az, amiről a múltkor beszéltünk. Például nem hirdetik meg azt, hogy állást ajánlanak. Miért? Képzeld el, hány önjelölt, anyuci kedvence rohanna meg a szerkesztőséget, akiket saját elképzelésük szerint már eleve úgy hoztak világra, hogy újságírónak születtek. És ha a helyi tévécsatorna vagy rádió hirdetne állást, akkor minden mini szoknyás lány oda futna, hogy munkába állhasson és mutogathassa magát a közönségnek. Sokaknak fogalmuk sincs arról, hogy akár interjút vagy más műsort készítenek, nem mi vagyunk a lényeg, hanem a téma, a benne szereplő figurákkal.

Bármennyire szépek is a lábak, amelyeket eszükben sincs, elrejtteni a bájos lányoknak, amit szerintem helyesen tesznek, nem feltétlenül ez a legjobb módja annak, hogy megkapjanak egy állást. És ennek is meg van az oka. Akik rokonai, vagy barátai a támogatóknak, vagy az alapítónak azok a legnagyobb esélyesek. Nem kell meglepődni, vagy pánikba esni, azt gondolva, hogy akkor nekünk, megfelelő összeköttetések nélkül, esélyünk sincs munkát kapni ezeken a helyeken. Ne feledjék, a világon minden valakinek a tulajdonában van. A legtöbben sajnos, amikor ezt átgondolják, ennél a pontnál feladják, és nem látják meg a valódi lehetőségeket az «akadály» mögött.

Ezért is egy másik igazságot szeretnék elmondani önöknek. Az nem teljesen igaz, hogy nem kapnak állást, mert azok szerintünk és a rosszakaró emberek elmondása szerint már mind be vannak töltve. Azok, akik régen a szakmában vannak, szívesen tanítják az újakat. Később büszkén mondják majd el önökről: «Mellettem volt gyakornok. Amit tud, azt tőlem tanulta.» Tudják mit? Hagyják rájuk. Önök végezzék a munkájukat. Ha önt esetleg mégis zavarná az, hogy mások az ön elért eredményeivel dicsekednek, emlékeztesse magát arra, hogy nem a tanár, hanem a diák mondja meg kit ismer el a mesterének.

Bár nem gyakran hirdetik meg, de a lapoknál vannak külsősök, akik együttműködnek akár néhány szerkesztőséggel is. Ők legtöbbször olyan témákról írnak, amelyekről a teljes állásban lévők nem. Ennek egyik oka az, hogy a teljes állást birtokoló újságírók némelyikének nincs rá elegendő ideje elhagyni a szerkesztőséget és megszámolniuk, például, hogy hány csomó kutyaürüléket nem takarítottak el a kutya gazdik a mai reggelen az egyik legforgalmasabb utcában. És nem lehetnek mindenütt ott, amikor kinyitnak, vagy éppen bezárnak egy boltot. Meg aztán ott van a csalódás, amin sok újságíró nem tudja túl tenni magát évekig. Igen, szokjanak hozzá, hogy ez a szakma sok csalódással is jár.

Rivális lap lenyúlta a sztorit, amiről ön azt gondolta, hogy senki nem tud róla az egész univerzumban. És tessék, már meg is jelent egy másik újságban. Ahogy látják, nagyon számít az, hogy milyen erőbedobással dolgozunk. Amikor lehetőséget kaptunk az élettől és megvilágíthatunk, egy fontos történetet, ne odázzuk el az írást, a munka nehezebb részét. Amikor rátalálsz egy témára, ami szerinted lázba hozná az olvasó közönséget, és hálásak lennének neked, amiért megosztottad velük az élményedet, akár jó vagy talán rossz is az, ne ess a mámor vagy a kábulat állapotába. Bármennyire jó érzés is az alkotásnak ez a start része, azonnal lássunk hozzá dolgozni, hogy a megfelelő időben leközlhessék az irományunkat.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.